

Arrest

nr. 152 996 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul-origine te zijn en u werd geboren op 25 augustus 1992 te Conakry, waar u ook tot uw vertrek hebt gewoond.

Op 22 augustus 2012 diende u een eerste asielaanvraag in in België. U beweerde te zijn gevlucht uit een gedwongen huwelijk, buiten uw wil om georganiseerd door uw vader en stiefmoeder. Uw echtgenoot zou u zeer slecht hebben behandeld, waarna u ontsnapte en met de hulp van een vriendin van uw moeder uw reis naar België regelde. Op 4 juni 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon

worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 14 juni 2014 werd in Mechelen uw dochter (F.D.B.) (CGVS 14/19506; O.V. 7560762) geboren. Haar vader (A.S.B.), is net als u afkomstig uit Guinee maar heeft de Nederlandse nationaliteit. Via haar vader heeft ook uw dochter de Nederlandse nationaliteit.

Op 23 december 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. Op hetzelfde moment werd ook een eerste asielaanvraag ingediend in naam van uw dochter (F.D.B.). U verklaart dat uw dochter bij terugkeer naar Guinee besneden zal worden. Verder verklaart u dat uw dochter verblijfsdocumenten heeft en u niet, en dat u niet zonder haar terug kunt keren naar Guinee. U houdt daarnaast ook vast aan de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een begeleidende brief van uw advocate; het Nederlandse paspoort van uw dochter (kopie in het dossier aanwezig); en een medisch attest dd. 10/09/2014 dat aangeeft dat uw dochter niet besneden is, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag. In het kader van uw huidige asielaanvraag houdt u weliswaar vast aan uw eerder geschetste asielrelaas (Verklaring meervoudige aanvraag vraag 18), maar brengt geen nieuwe elementen aan. Bijgevolg staat de beoordeling van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde vast, en kan u op basis hiervan het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

U haalt in het kader van uw tweede asielaanvraag aan bij terugkeer naar Guinee problemen te vrezen omdat u een buitenechtelijk kind kreeg in België (CGVS p. 3). U hebt deze bewering doorheen uw verklaringen echter niet aannemelijk kunnen maken en op basis hiervan kan het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u evenmin worden toegekend.

U stelt dat uw familie op de hoogte is van de geboorte van uw dochter, dat zou de vriendin van uw moeder u hebben verteld. Zij zou u gezegd hebben haar daarom niet meer te bellen, omdat ze bang was van uw familie. U weet echter totaal niet wie uw familie dan wel over uw buitenechtelijke dochter geïnformeerd zou hebben en u hebt het de vriendin van uw moeder ook niet gevraagd. Zelf had u sinds lang voor de geboorte van uw dochter geen contact meer met uw familie (CGVS p. 3). U verklaart dat uw familie te kennen gaf dat u terug moest keren naar Guinee omdat ze u wilden veroordelen volgens de Islamitische wetgeving (de sharia). Gevraagd naar wat de sharia stelt in verband met buitenechtelijke kinderen geeft u een vaag en algemeen antwoord: "De Islamitische gebruiken die ze gaan toepassen is dat ze baby niet gaan aanvaarden, ze gaan haar buiten sluiten." (CGVS p. 3). U zegt helemaal niemand in Guinee te kennen die een kind kreeg buiten het huwelijk. U hoorde pas hier in België uw vriendinnen erover praten (CGVS p. 4). U kunt dus op geen enkel moment concretiseren wie uw familie op de hoogte bracht van het feit dat u een buitenechtelijk kind kreeg, u kunt nauwelijks uw vrees concretiseren en uw familie uitte op geen enkel moment rechtstreeks bedreigingen naar u toe. Bovendien vermeldde u deze vrees niet bij de DVZ, hoewel uw dochter op dat moment al zes maanden oud was (Verklaring meervoudige aanvraag).

De vrees voor besnijdenis die u aanhaalt in hoofde van uw dochter (Verklaring meervoudige aanvraag vraag 15 en 18; CGVS p. 2-4) kan evenmin aanleiding vormen voor het toekennen van een beschermingsstatuut. Uw dochter heeft immers de Nederlandse nationaliteit (zie identiteitsdocumenten

toegevoegd aan het administratieve dossier en verklaringen CGVS p. 3) en een eventuele vrees in haren hoofde moet worden beoordeeld ten opzichte van haar land van nationaliteit, in casu Nederland.

In Nederland is besnijdenis bij wet verboden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat besnijdenis volgens het Nederlands Wetboek van Strafrecht (WvSr) strafbaar is als vorm van kindermishandeling (art. 300-304, 307, 308 WvSr). Er staat een maximale gevangenisstraf op van 12 jaar of een zware geldboete. Als een ouder de besnijdenis zelf uitvoert op zijn/haar eigen dochter, of op een kind over wie hij/ zij het gezag uitoefent of die hij/zij verzorgt of opvoedt als behorend tot zijn/haar gezin, kan de gevangenisstraf met een derde worden verhoogd (art. 304, 1ste lid WvSr). Ook als ouders de besnijdenis laten uitvoeren en/of ondersteunen, opdracht geven, hiervoor betalen, middelen leveren waarmee de besnijdenis wordt uitgevoerd en/ of meehelpen tijdens de besnijdenis zijn ze strafbaar. Deze handelingen worden volgens de Nederlandse strafwet beschouwd als uitlokking, medeplichtigheid of mededaderschap (art. 300-304, 307, 308 WvSr). Sinds februari 2006 kan een verdachte bovendien worden vervolgd voor een in het buitenland uitgevoerde besnijdenis, indien de verdachte de Nederlandse nationaliteit heeft of in Nederland een vaste woon- of verblijfplaats heeft. Vanaf 7 maart 2013 is een besnijdenis die in het buitenland is gepleegd en waarbij het slachtoffer de Nederlandse nationaliteit heeft of een vaste woon- of verblijfplaats heeft in Nederland eveneens strafbaar (Pharos, Wetgeving meisjesbesnijdenis).

U verklaart verder een vrees te koesteren omdat uw dochter wel verblijfsdocumenten heeft en u niet zonder haar naar Guinee kan terugkeren (Verklaring meervoudige aanvraag vraag 15); omdat u uw relatie met de vader van uw dochter beëindigde (CGVS p. 2); en omdat het voor u zonder verblijfsvergunning zeer moeilijk is om in het onderhoud van uw kind te voorzien (CGVS p. 4). Het is begrijpelijk dat deze situatie door u als problematisch wordt ervaren, maar zij valt evenwel buiten de bevoegdheid van het CGVS, dat haar bevoegdheid zou overschrijden indien zij over deze problematiek uitspraak zou doen. In dit kader dient te worden verwezen naar de geëigende procedures via de Belgische en/of Nederlandse autoriteiten.

Uit voorgaande blijkt dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het Nederlandse paspoort van uw dochter toont louter haar identiteit en nationaliteit aan, hetgeen hier niet wordt betwist, wel integendeel. Evenmin wordt hier in twijfel getrokken dat zij niet besneden zou zijn. De begeleidende brief van uw advocate stelt dat u een asielaanvraag wenst in te dienen in eigen naam en in naam van uw dochter en dat elk kind het recht heeft om een asielaanvraag in eigen naam in te dienen. Verder geeft zij informatie omtrent de behandeling van asielaanvragen waarin een vrees voor FGM in hoofde van een kind centraal staat; omtrent de algemene situatie betreffende FGM in Guinee; en omtrent FGM in het algemeen en de relevante wetgeving hierover. Zij geeft verder mee dat uw dochter geen FGM onderging en het risico loopt besneden te worden bij terugkeer naar Guinee. Hierover dient te worden opgemerkt dat al deze informatie gekend is bij het CGVS en in rekening werd gebracht bij de behandeling van uw asielaanvraag. Wat betreft het feit dat u zich voor de bescherming van uw dochter niet zou kunnen beroepen op de Nederlandse autoriteiten dient opnieuw in herinnering te worden gebracht dat uw dochter over de Nederlandse nationaliteit beschikt en dat u zich als voogd dus wel degelijk tot de Nederlandse autoriteiten kunt richten indien nodig. Dat u in tegenstelling tot uw dochter niet over een verblijfsvergunning beschikt in België of Nederland wordt zoals eerder gesteld als een problematische situatie erkend, maar valt echter niet binnen de bevoegdheid van het CGVS. In dit kader dient te worden verwezen naar de geëigende procedures.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7

en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in combinatie met artikel 3 EVRM; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het hoger belang van het kind vervat in artikel 3 van de Internationale Conventie van Kinderrechten en in artikel 22bis van de Grondwet en artikel 71/13 Vreemdelingenwet.

In een *eerste onderdeel* voert verzoekster de vrees in haar hoofd aan wat betreft het risico op besnijdenis van de dochter van eiseres.

De dochter van verzoekster heeft inderdaad de Nederlandse nationaliteit, maar dat is niet het geval van de eiseres. Ze heeft de Guinese nationaliteit, de vrees in haar hoofd moet dus beoordeeld worden ten opzichte van Guinee.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft geoordeeld, wat betreft de dochter van de eiseres, (B.F.) dat de vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten, gezien (B.F.) de Nederlandse nationaliteit heeft.

Het feit dat haar dochter de Nederlandse nationaliteit heeft verhindert niet dat, zou ze geen bescherming krijgen, verzoekster teruggestuurd zou worden naar Guinee, samen met haar dochter.

Er bestaat dus werkelijk een risico op besnijdenis voor de dochter van de eiseres zou ze moeten terugkeren naar Guinee.

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering betreffende de vrees van vervolging in eigen hoofd van de eiseres wat het risico op besnijdenis van haar dochter betreft. Dit terwijl de eiseres duidelijk als reden voor haar asielaanvraag haar eigen vrees voor de besnijdenis van haar dochter heeft aangehaald.

Over de eigen vrees in hoofd van verzoekster kan men geen enkele argumentering vinden in de bestreden beslissing. Dit is duidelijk in strijd met de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De vrees voor besnijdenis van haar dochter is inderdaad ook een persoonlijke vrees eigen aan de eiseres. De "note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations génitales féminine" van UNHCR stelt dat: *"Dans les cas où une famille demande l'asile en arguant de la crainte que leur enfant soit soumise à une MGF, l'enfant sera alors normalement considérée comme requérante principale, même si elle est accompagnée par ses parents. (...). Le parent peut néanmoins être considéré comme le requérant principal lorsqu'il ou elle a une demande fondée en son propre nom. Cela inclut des cas où les parents seraient contraints d'assister à l'acte et à la souffrance de leur enfant, ou qu'ils s'exposeraient à des risques de persécutions en raison de leur opposition à cette pratique"* (stuk 3, bl. 9).

De nota verwijst naar een arrest van United States Court of Appeals for the Sixth Circuit van 19 mei 2004, Abay v. Ashcroft (stuk 4), waar *"The issue before the Court is really whether Abay can seek asylum in her own right based on a fear that her child will be subjected to female genital mutilation"*.

De Court of Appeals heeft het volgende geoordeeld: *"Given the evidence in the record that female genital mutilation is "nearly universal" in Ethiopia; that Abay herself underwent the procedure at a young age; that Abay's mother has already attempted to mutilate Abay's older daughters, who still faced that prospect upon their marriage; that Abay would not be able to override any of her daughters' future husbands or in-law's wishes; and that the government of Ethiopia does not, as a practical matter, enforce laws intended to curb harmful traditional practices, we conclude that a rational factfinder would be compelled to find that Abay's fear of taking her daughter into the lion's den of female genital mutilation in Ethiopia and being forced to witness the pain and suffering of her daughter is well-founded. Accordingly, we find that Abay is also a "refugee" within the meaning of the Act"*.

Door geen rekening te houden met het risico op besnijdenis van haar dochter wat een vervolgingsdaad uitmaakt ten aanzien van voor de moeder schendt de bestreden beslissing artikel 1 van het Verdrag van Genève alsook artikel 48/3 Vreemdelingenwet. Onder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking

mogelijk is, is er artikel 3 van het EVRM dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling bevat.

Het is niet betwist dat genitale verminking een daad van foltering is en een vernederende en onmenselijke behandeling uitmaakt is (zie bv. Collins en Akaziebe t. Zweden van 8 maart 2007, bl. 12 : *“It is not in dispute that subjecting a woman to female genital mutilation amounts to ill-treatment contrary to Article 3 of the Convention.”*).

De rechtspraak heeft eveneens besloten dat een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van een kind een schending kan zijn van dezelfde bepaling in hoofde van de ouders. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft inderdaad besloten dat de ouders van een kind ook slachtoffers waren van een schending van artikel 3 EVRM omwille van de behandeling van het kind die strijdig was met artikel 3 EVRM, in een arrest Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België van 12 oktober 2006. §61 van dit arrest luidt als volgt :

“The Court reiterates, secondly, that the issue whether a parent qualifies as a “victim” of the ill-treatment of his or her child will depend on the existence of special factors which give the applicant’s suffering a dimension and character distinct from the emotional distress which may be regarded as inevitably caused to relatives of a victim of a serious human rights violation. Relevant elements will include the proximity of the family tie – in that context, a certain weight will attach to the parent-child bond – the particular circumstances of the relationship and the way in which the authorities responded to the parent’s enquiries.”

In de zaak Cakici t. Turkije had het EHRM al geoordeeld, in een arrest van 8 juli 1999, §98 : *“Le point de savoir si un parent est ainsi victime dépend de l’existence de facteurs particuliers conférant à la souffrance du requérant une dimension et un caractère distincts du désarroi affectif que l’on peut considérer comme inévitable pour les proches parents d’une personne victime de violations graves des droits de l’homme. Parmi ces facteurs figureront la proximité de la parenté – dans ce contexte, le lien parent-enfant sera privilégié –, les circonstances particulières de la relation, la mesure dans laquelle le parent a été témoin des événements en question, la participation du parent aux tentatives d’obtention de renseignements sur le disparu, et la manière dont les autorités ont réagi à ces demandes. La Cour souligne en outre que l’essence d’une telle violation ne réside pas tant dans le fait de la « disparition » du membre de la famille que dans les réactions et le comportement des autorités face à la situation qui leur a été signalée. C’est notamment au regard de ce dernier élément qu’un parent peut se prétendre directement victime du comportement des autorités.”*

In casu zijn deze elementen aanwezig gezien het gaat om de moeder van een eenjarig kind, die zelf al besneden werd en getuige zal zijn van het lijden van haar dochter zowel op het moment van de daad evenals gedurende alle jaren daarna omwille van de schadelijke gevolgen van de besnijdenis op de fysieke en psychische toestand van haar dochter. Er moet dus worden geoordeeld dat de besnijdenis van haar dochter eveneens een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van de moeder zal uitmaken en dus een vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State, arrest nr. 229.574 van 16 december 2014 (stuk 5).

Het gaat dus wel om een vervolging in hoofde van de eiseres. Deze vervolging is gelinkt aan het behoren van de eiseres tot de sociale groep van vrouwen in Guinee, meer bepaald van de moeders van jonge dochters in een land waar besnijdenis bijna onvermijdelijk is en een grote meerderheid van de kleine meisjes treft, wat zeker het geval is in de Peul-gemeenschap waartoe de eiseres en haar dochter behoren.

Ze zal geen beroep kunnen doen op de bescherming van de staat, zoals regelmatig werd erkend door de Raad (RVV, nr. 140.493 van 6 maart 2015).

In een *tweede onderdeel* argumenteert verzoekster inzake haar vrees omwille van haar buitenechtelijk kind.

De bestreden beslissing beschouwt het niet aannemelijk dat verzoekster problemen zou vrezen in geval van terugkeer naar Guinee omdat ze een buitenechtelijk kind kreeg in België. De tegenpartij verwijt verzoekster niet met zekerheid hoe haar familie op de hoogte zou zijn van de geboorte van haar

dochter. Dit is evenwel van ondergeschikt belang omdat wanneer verzoekster zou terugkeren naar Guinee met haar dochter, haar familie sowieso op de hoogte zal zijn van het bestaan van haar dochter en van haar geboorte buiten het huwelijk.

Dat verzoekster niemand kent in Guinee die een kind kreeg buiten het huwelijk kan niet gebruikt worden als argument om te zeggen dat de vrees onbestaande is. Integendeel, het toont dat het een extreem zeldzame gebeurtenis is, die helemaal niet wordt aanvaard door de Guinese samenleving.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, is het dus hoogst waarschijnlijk dat verzoekster vervolgd zal worden omwille van haar buitenechtelijke dochter. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 128.221 van 22 augustus 2014 en arrest nr. 91 242 van 9 november 2012 van de Raad.

Het bijzonder profiel van verzoekster is dus van belang om het risico op vervolging te beoordelen. *In casu* is verzoekster ook van Peulse origine. Haar familie is moslim. Ze werd besneden als kind. Deze elementen worden niet betwist door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Daarenboven hebben haar vader en schoonmoeder voor haar een gedwongen huwelijk georganiseerd. Het gaat dus om een zeer traditionele familie. Gezien wat verzoekster heeft meegemaakt voor haar aankomst in België (besnijdenis, gedwongen huwelijk...) heeft ze een bijzonder kwetsbaar profiel.

In een *derde onderdeel* argumenteert verzoekster omtrent het hoger belang van het kind, eenheid van het gezin en gebrek aan bescherming van de dochter door de Nederlandse autoriteiten

Het hoger belang van het kind bij het nemen van administratieve beslissingen is gegarandeerd door artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, door artikel 22*bis* van de grondwet, en door artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

De vluchtelingenstatus weigeren aan verzoekster is duidelijk in strijd met deze bepalingen gezien verzoekster gedwongen zou zijn om terug te keren naar Guinee, samen met haar dochter, met de gevolgen zoals hierboven uiteengezet.

Daarnaast moet ook aan de dochter van verzoekster bescherming worden verleend. Verzoekster citeert haar argumentatie tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voor de dochter, (B.F.) zoals gekend in het dossier aanhangig bij de Raad met rolnummer 171 167.

Bijgevolg moet de vluchtelingenstatus eveneens worden toegekend aan verzoekster, gezien het beginsel van eenheid van gezin en het hoger belang van het kind.

Het is vaste rechtspraak van de Raad dat het beginsel van eenheid van gezin ertoe moet leiden dat de bescherming uitgebreid moet worden naar een familielid wanneer er een band van afhankelijkheid bestaat tussen de betrokkenen. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 88 021 van 24 september 2012

Zou de vluchtelingstatus niet toegekend zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van artikel 48/4 Vreemdelingenwet voldoet.

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4.1. Waar verzoekster verwijst naar een vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter (B.F.) dient te worden verwezen naar het arrest 152 995 van 22 september 2015 van de Raad. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aan haar dochter. De motivering van voormeld arrest luidt als volgt:

“2.2.4. Het wordt niet betwist dat verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft; dit ingevolge haar verwekking door een Nederlandse vader van Guinese origine, in casu (A.S.B.).

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 kent geen interne rechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert “land van herkomst” als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land (of de landen) van de nationaliteit van de verzoekende partij.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot

bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

De bestreden beslissing wijst er terecht op dat niet Guinee maar Nederland het land is ten aanzien waarvan moet worden beoordeeld of er al dan niet sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekster heeft immers de Nederlandse nationaliteit. Verzoekster toont niet aan de Guinese nationaliteit te bezitten.

Zowel in het kader van haar eigen asielaanvraag als in de hoedanigheid van verzoeksters voogd verklaarde verzoeksters moeder herhaaldelijk te vrezen dat verzoekster zou worden besneden. Echter, deze vrees verbond de moeder van verzoekster consequent met een eventueel verblijf van verzoekster in Guinee.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij dat zij actueel als houdster van de Nederlandse nationaliteit een verblijfsrecht heeft voor Guinee. Haar vrees om in Guinee besneden te worden is derhalve hypothetisch aangezien ze niet aantoonbaar toegang te verkrijgen tot Guinees grondgebied. Verzoekster toont evenmin aan dat de Guinese nationaliteit van haar moeder haar (als Nederlands staatsburger) toegang tot het Guinese grondgebied waarborgt. De vraag naar de mogelijkheid tot bescherming door de Nederlandse overheden op Guinees grondgebied is derhalve niet ter zake.

Verzoekster heeft als Nederlandse staatsburger het recht om zich te vestigen in Nederland. Verzoekster toont niet aan dat ze zich niet in Nederland kan vestigen. De vaststelling dat verzoekster van zeer jonge leeftijd is en haar moeder, die de Guinese nationaliteit heeft, geen verblijfsrecht heeft in Nederland, verzet zich hier niet tegen. Verzoekster (in eigen naam en haar moeder als voogd) heeft in België slechts verzocht om haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en heeft blijkbaar geen gebruik gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De moeder van verzoekster, haar voogd, toont niet aan stappen te hebben ondernomen om in het kader van humanitaire overwegingen (bv. gezinshereniging) een verblijfsrecht te bekomen in Nederland. Onderdanen van derde landen of staatlozen die op het grondgebied van de lidstaten mogen blijven om redenen die geen verband houden met een behoefte aan internationale bescherming, maar, op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, vallen niet onder de Kwalificatierichtlijn (cf. overweging 15 van de Kwalificatierichtlijn).

De bestreden beslissing motiveert omstandig dat in Nederland besnijdenis bij wet verboden is. Deze motivering wordt niet betwist. Verzoeksters moeder kan als voogd van verzoekster zich wel degelijk tot de Nederlandse autoriteiten richten indien nodig.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake bescherming door de Nederlandse overheden toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster kan derhalve geen vrees in eigen hoofde laten gelden omwille van het voorgehouden risico op besnijdenis van haar Nederlandse dochter.

2.2.4.2. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Guinee problemen zal krijgen omdat zij een buitenechtelijk kind kreeg in België of dat zij dreigt in een situatie terecht te komen die kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster vermeldde deze vrees niet bij de DVZ, hoewel haar dochter op dat moment al zes maanden oud was. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor vervolging wegens het moederschap van een overspelig kind hierin zou hebben vermeld. Dit geldt des te meer aangezien het de tweede asielaanvraag van verzoekster betreft zodat aangenomen kan worden dat zij het belang van haar verklaringen kent.

De bestreden beslissing motiveert tevens omstandig waarom verzoekster de problemen die zij beweert te hebben omdat zij een buitenechtelijk kind heeft, niet aannemelijk kan maken. Verzoekster weet niet wie haar familie over haar buitenechtelijke dochter geïnformeerd zou hebben en zij heeft het de vriendin van haar moeder ook niet gevraagd. Zelf had verzoekster sinds lang voor de geboorte van haar dochter geen contact meer met haar familie. Zij verklaart dat haar familie te kennen gaf dat ze terug moest keren naar Guinee omdat ze haar wilden veroordelen volgens de Islamitische wetgeving (de sharia). Gevraagd naar wat de sharia stelt in verband met buitenechtelijke kinderen geeft verzoekster een vaag en algemeen antwoord: *“De Islamitische gebruiken die ze gaan toepassen is dat ze baby niet gaan aanvaarden, ze gaan haar buiten sluiten.”* (CGVS gehoorverslag p. 3-4). Verzoekster kan aldus op geen enkel moment concretiseren wie haar familie op de hoogte bracht van het feit dat zij een buitenechtelijk kind kreeg, zij kan nauwelijks haar vrees concretiseren en haar familie uitte op geen enkel moment rechtstreeks bedreigingen naar verzoekster toe. Verzoekster slaagt er niet in haar vrees voor terugkeer naar Guinee omdat zij een buitenechtelijke dochter heeft, aannemelijk te maken.

Wat de aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, merkt verweerder terecht op dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen bindende precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken.

Ten overvloede word vastgesteld dat de vrees die verzoekster beweerde te hebben omdat zij wegvlochtte uit een gedwongen huwelijk niet geloofwaardig werd bevonden bij arrest nr. 111 309 van 4 oktober 2013 van de Raad. Nu verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die hier een ander licht op werpen, verwijst de motivering van de bestreden beslissing dan ook terecht naar de eerdere beoordeling.

2.2.4.3. Verzoeksters dochter heeft de Nederlandse nationaliteit en een eventuele vrees in haar hoofd moet worden beoordeeld ten opzichte van haar land van nationaliteit, *in casu* Nederland. Verzoekster kan zich ook niet dienstig beroepen op de asielprocedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De bestreden beslissing verwijst hiervoor terecht naar de geëigende procedures in Nederland en/of België.

Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Blijkens het vijfde lid van hetzelfde artikel volstaat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kan verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is in onderhavige asielprocedure evenmin dienstig aangezien dit artikel handelt over een “beslissing tot verwijdering”.

Inzake artikel 3 van de Internationale Conventie van Kinderrechten dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van het ingeroepen artikel van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is

geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

2.2.4.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aan dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS